

L A F O N T E G A R A

Jan
Kvapil

Díky osvětlené dramaturgii letošního Pražského jara mělo festivalové publikum 15. května poprvé možnost seznámit se s vrcholným uměním ansámblu složeného čistě ze zobcových fléten. Lepší uvedení do daného žánru jsme si vskutku nemohli přát. Soubor pojmenovaný podle nejstarší učebnice hry na zobcovou flétnu (Gannasiho Opera intitulata Fontegara vyšla roku 1535) ve svém programu Od browningu k blues předvedl, jak je interpretační mistrovství neodmyslitelně spjata s uměním improvizace a zdobením jednotlivých hlasů - přesně v duchu zmíněného traktátu. Spojujícím prvkem jinak velmi pestrého programu sahajícího od 13. století až po současnost byla právě variace a obměňování melodických, harmonických či rytmických motivů. Z velkého množství skladeb jmenujme hravý úvodní Ground S. Ecclese založený na nejjednodušší možné ostinátí figurě (I, V, I, IV, V, I), vlastní úpravy harmonických schémat La Follia využívající verze A. Corelliho, M. Maraise a D. Scarlattiho a La Gamba (B. Marini, T. Merula) či strhující závěrečnou Bye, bye, blues zkomponovanou W.W. van Nieuwkerkem přímo pro **La Fontegara Amsterdam**. V této skladbě a v přidavku Kadanza téhož autora prokázali hráči mistrovské zvládnutí moderních technik, jako je např. glissando, zpívání do flétny nebo speciální druhy artikulace.

LFA je ansámbl tvořený renomovanými sólisty. Každý z nich hraje svým osobitým způsobem, výsledný zvuk je přesto obdivuhodně kompaktní. S poměrně skromným instrumentářem (renesanční altové, tenorové a basové flétny, altové nástroje barokní) dokázali **Saskia Coolen, Peter Holtslag a Han Tol** vykouzlit neuvěřitelné množství barev a nálad. LFA vyniká přirozeností hudebního projevu a nádhernou schopností komunikace jak mezi hráči samotnými, tak mezi jevištěm a hledištěm.

Nezbývá než doufat, že **La Fontegara Amsterdam** nehrála v Praze naposledy.